

Guatemala 2008

Opouštíme Mexiko, nasedáme do úzké dlouhé lodičky a 30 minut jedeme proti proudu hraniční řeky Usumacinty a vysedáme na druhém břehu a jsme v Quetemale. Po nezbytných formalitách, razítek do pasu a vyplňování nesmyslných formulářů jedeme v narvaném mikrobusu 130 km po hrozně cestě. Sedím zmáčkly na sedátku bez opěradla a hodně trpím. Ubytujeme se na ostrově v městečku Flores s asi 2000 obyvateli. Máme terasu s vyhlídkou na jezero Petén Itzá. Prohlížíme si náměstíčko, úzké uličky, obchůdky. Měním 100 USD za 740 Qetzalů (čti Kecalů). Chutnáme placky a místní pivo, do pokoje nás zažene liják. Ráno jedeme na jedno z nejstarších mayských měst Tikal a jeho pralesní okolí. Vstupné stálo vloni 50, dnes 250 Kecalů, pěkně přitvrdili. 1 Kecal je asi 2,30 Kč. Ale je to nádherný zážitek. Ruiny, pyramida druhá nejvyšší v Americe. Hodně se tu vše restauruje, jsou tu hromady původních kamenů a navozili nákladňáky šutrů, našel jsem si nádherné pazourky. Prales se staveb přímo dotýká. Pozorujeme chápany, kondory a tukany a jejich visící hnízda. Ve sv. Heleně obědváme kuře a pivo. Absolvujeme fakultativní výlet projížďku lodí po jezeře s návštěvou ZOO koutku a koupáním, odpoledne jedeme rikšou do jeskyně Actun Can, lezeme po čtyřech, krápníková výzdoba není nic moc. Nočním přesunem se dostáváme do hlavního města Quatemala City. Dopravní zácpa, všude nepořádek, odpadky, stánky. Vydáváme se 2 km s batohem na zádech na druhý terminál a odtud busem do Antiguy. Ubytujeme se v hotelu Quinta. Nakoupíme potraviny, projdeme tržnici a jedeme na činnou sopku Pacala 2552 m. Stoupám s čakánem v ruce, indiáni za námi s mezkem a odpadlíkům nabízí svezení za úplatu. Asi vypadám, že už taky nemůžu a zkouší to i na mně. Ale nejsem žádné béčko a už z 1 m pozoruji tekoucí lávu. Čakan v ní ve vteřině hoří, chlupy na nohách se horkem krouť, botasky začínají smrdět, jak se pálí podrážky, raději rychle zpět. Je tu nebezpečno, nedávno vybuchla a láva zapálila indiánům vesnici. Postavili si kus dál novou, ale i ji čeká zřejmě stejný osud. Antigua byla kdysi hlavním městem. Je tu spousta památek a je co si prohlížet. Náměstí, chrám sv. Pedra, Arco de st. Catarina, tržnice, kde prodávají snad všechno. Chutnám uzeného krokodýla a leguána, docela dobré. Babka kupuje uzenou opici i s hlavou a ocasem, ať mají děcka doma co obírat. Kuře s omáčkou a rýží vyjde na 10 Kecalů. Obdivuji nádherné keramické šachy, kde proti sobě stojí Mayové proti Španělům. Místo věží pyramidy, místo koně jaguár. Krása, ale chtějí 250 Q, tak si je aspoň fotím. Taky mají ve městě dílnu, kde se zpracovává nerost jadeit, velmi tvrdý, převážně zelené barvy. Mayové si jej cenili více než zlata, vyráběli z něj všechny předměty denní potřeby a taky šperky. I dnes jsou výrobky z něj velmi drahé. V obchodě jde s každým zákazníkem prodavač a ještě ho jistí voják se samopalem. Šachy tu vyjdou na 9000 USD. Chtěl jsem je koupit, ale zapomněl jsem drobné na hotelu. A tak aspoň v dílně ukecám průvodkyni a dostávám pár kousků surového minerálu do sbírky. Je půlka února, vyrážíme na výlet do Sololá 2000 m. Indiánská tržnice, neskutečná tlačenička, v které Honza přichází o 100 Q, které měl v kapse. Je tu neobyčejná bída, indiáni si tak občas na úkor turistů přilepšují. Je tu ovoce, zelenina, maso, vše neuvěřitelně levné. Šátky, hadry, obleky, halenky, mačety, barvami to jen hýří. Je to dobrý objekt pro fotografování. Škoda, že indiánky odvracejí tvář, nechťejí, aby jim byla ukradena duše. Ještě návštěva kostela, Španělé předělali Indiány na svou víru, ale nezabrání, aby si indiáni nebrali sochy svatých domů. Asi 2 hodiny se mnou chodí malý chlapec a nutí mi dřevěnou masku za 100 Kecalů, a to jen proto, že jsem o ni projevil zájem. Slevuje na 90,80,70,60,35 a já stále trvám na 30. Konečně jsme si plácli. Odpoledne jdeme na procházku k jezeru Ztutlán, ale špína na břehu nás odradila od koupele. Cestou smlouváme za jadeity, fosílie, křišťály a drapne mě malá, pěkná indiánka se zlatým zubem (tam ho mají všichni) a nabízí mi pěkný, ručně tkaný ubrus. Moc se mi líbí, ale chce za něj 100 Q. Dám 100, ale za dva. Dvuhodinové smlouvání je korunováno úspěchem, ale chce zítra aspoň ještě jeden Kecal. Říkám maňana. To znamená později, zítra, někdy nebo taky nikdy. To tam říkají všichni a nikdo nikam nespěchá, prostě všechno počká – maňana. Fakultativně lodí za 20 Q plujeme přes jezero Atitlán do San Juan, pak pěšky do vesničky San Pedro a za 100 Q lezeme na sopku San Pedro 3020 m, převýšení 1400 m. Napřed to jde, kolem všude se pěstuje káva, trochu výš kukuřice, ještě výš je les a pak už prales. Odtud tahají děti i starci na hrbu i na hlavě svázané otýpky dříví, neskutečná otročina. Však já taky jak ten otrok už sotva lezu, funím, opírám se o dva čakany. Honza je o tři

roky mladší a už to dávno vzdal. Mladí už jsou dávno na vrcholu. Trpím, ale nevzdávám se, vítězím. Hurá, Pedro na Pedru, vrcholovka, společné foto. Leo přede mnou smeká svůj klobouk, moc mi nevěřili. Při sestupu se hlásí únava. Přešel jsem hospodu, kde jsme se měli sejít. Lámanou španělštinou a angličtinou se vyptávám na cestu, hledám přístav. Než jsem ho našel, ostatní zase hledají mě. Sraz mají u kostela, je jich tam pět a každý čeká u jiného. Nakonec se sejdeme, ale poslední loď už odjela. Najdeme kapitána, ale ten pojede, jen když nás bude alespoň 10. Nás je 6, přidávají se dvě Američanky. Kapitán zneužívá situace a chce dvojnásobek. Co nám zbývá, slíbíme mu jak politici před volbami. Chováme se tak i placení, každý dá jen 20 Q a sbohem. Američanka je rozčilená, že jsme ho podvedli a ze svého vše doplatí. Mohli by Američani platit i všechny sliby našich potentátů. No a za všechno můžu já, protože jsem se ztratil, tak se vykupuji slivovicí. Další výlet je Čiči (Chichitenanga), přes Sololá to nejde, neboť tam vypukly nepokoje Indiánů, vybitá okna, zapálená auta, stromy přes cestu. Musíme se vrátit a složitě oklikou přes hory jsme konečně na místě. Zde jsou stánky hlavně pro turisty, je to pastva pro oči. Kupuji několik masek indiánů, před kostelem se k ohni nosí oběti, navštívíme hřbitov, muzeum masek dřevěných i z jadeitu, obětní horu. Večer si krom jiného dááme bowli z melounu, pomerančů, banánů, ananasu, manga zalitého rumem. Včera jsem si vařil česnečku z vodovodu a ne z balené vody a už je tu spravedlivý trest, proto k snídani suché těsto a hořký čaj. Máme volný den na prohlídku Antiguy, nákupy, tržnice, pomeranče, banán, ananas, vše velmi levné a ještě pár kousků jadeitu. Nakonec usmlouvám i ty vyhlídnuté šachy z 250 na 150 Kecalů. Ty samé za rok v Bolívii kupuji za 10 Boliviánů (to je 60 Kč). A zájezd pomalu končí, tranzit na letiště a směr Madrid s mezipřistáním v Panamě. V letadle mi vypadl pas z kapsy, ani jsem jeho ztrátu neoznamoval, až v letadle hlásí seňor Hála, tak mi ztuhla krev, že by přišli na ty mušle a korály, co mám v batohu ? Ale letuška na mě : I have your passport. To je blbost, mám ho přece, šáhnu do kalhot a sakra nemám. Su šťastný a vůbec mi nevadí, že si letuška ukazuje na spánek. Asi má migrénu. Tož to se mi ještě nestalo. Končí únor a já se těším na běžky, ale ouha v Česku hlásí teplotní rekord + 21° C !! No tak co, půjdu si zaplavat.

Pedro